

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 609/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 19/2013 z 30. novembra 2015, uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5 CoE 88/2012-234 z 31. júla 2012 a uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15 Er 723/2004-200 z 13. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 5. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 19/2013

z 30. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoE 88/2012-234 z 31. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15 Er 723/2004-200 z 13. marca 2012 (ďalej aj napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že 16. decembra 2004 sa začalo exekučné konanie vedené na Okresnom súde Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 Er 723/2004 v neprospech sťažovateľa ako povinného. Sťažovateľ 22. novembra 2011 oznámil okresnému súdu, že 10. marca 2009 oprávnenému zaplatil pohľadávku vymáhanú v predmetnom exekučnom konaní a 10. marca 2011 zaplatil súdnemu exekútorovi aj trovy exekúcie. Podľa jeho názoru po vydaní exekučného titulu teda zaniklo právo ním priznané a „... exekúcia sa preto vykonáva v rozpore s § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku...“. Okresnému súdu zároveň oznámil, že „... Toto podanie nie je návrhom na zastavenie exekúcie ale len oznámením právne významných skutočností, na základe čoho očakávam, že súd zastaví exekúciu aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Ex. por.)“.

Dňa 28. marca 2012 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er 723/2004-200 z 13. marca 2012, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu z 13. marca 2012 sa sťažovateľ 11. apríla 2012 odvolal.

Dňa 17. októbra 2012 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu č. k. 5 CoE 88/2012-234 z 31. júla 2012, ktorým krajský súd o odvolaní sťažovateľa ako povinného v predmetnom exekučnom konaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 723/2004-200 z 13. marca 2012 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu z 31. júla 2012 sťažovateľ podal 24. októbra 2012 dovolanie.

Dňa 9. augusta 2016 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 19/2013 z 30. novembra 2015, ktorým najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa ako povinného v predmetnom exekučnom konaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 CoE 88/2012-234 z 31. júla 2012 rozhodol tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu v sťažnosti namieta v prvom rade to, že „... oznámenie povinného zn. 05/Ke/0/02-13 zo dňa 13.12.2011

s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 O. s. p. subsidiárne použitého pre exekučné konanie nesprávne posúdil podľa obsahu ako návrh oprávneného na zastavenie exekúcie...“. Sťažovateľ ďalej uzneseniu okresného súdu vytyka, že okresný súd v ňom neuviedol, aký právny predpis aplikoval pri vyvodení záveru, že „... ak by súd návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie vyhovel a predmetná exekúcia by bola zastavená, exekútor by nemal už dispozičné právo v súvislosti s rozvrhom výťažku dražby nehnuteľnosti...“, a neuviedol ani právny predpis, ktorý aplikoval na vyvodenie záveru, že táto skutočnosť je dôvodom na kvalifikovanie prípadu ako „... špecifický prípad...“ a čo je to špecifickosť prípadu, a na záver neuviedol ani právny predpis, ktorý aplikoval, keď vyvodil záver, že „... veritelia by mali mať nárok na uspokojenie svojich pohľadávok napriek tomu, že v exekučnom konaní sa objavil dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku...“.

S ohľadom na už uvedené je sťažovateľ toho názoru, že súd sa nesprával ako orgán súdnej moci, ale ako orgán moci zákonodarnej, keďže si namiesto aplikovania zákona vytvoril svoje vlastné normy, ktoré potom na daný prípad aplikoval. Takýto postup súdu vedie k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti namieta, že ním krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu napriek jeho vadám ako vecne správne potvrdil. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu poukazuje aj na protirečivé závery krajského súdu týkajúce sa interpretácie § 136 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania krajského súdu, z čoho vyvodzuje záver, že napadnuté uznesenie krajského súdu nespĺňa požiadavku presvedčivosti rozhodnutia, a teda je v rozpore s § 157 ods. 2 poslednou vetou Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 a nezakladá dôvod na vyvodenie záveru, že rozhodnutie spočíva na správnom právnom posúdení veci.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ v sťažnosti namieta, že „... dovolanie sťažovateľa zn. 05/Ke/0/02-15 zo dňa 24.10.2012 posúdil ako neprípustné napriek tomu, že predchádzajúce konanie a rozhodnutia súdov oboch

stupňov sú postihnuté vadami podľa § 237 písm. c) a d) O. s. p. Sťažovateľ síce tieto vady v dovolaní nevytýkal, avšak dovolací súd bol povinný na ne prihliadnuť v súlade s § 242 ods. 1 O. s. p. ...“.

3. Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2015, č. k. 15Er/723/2004-252 (sp. zn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ICdo/19/2013), bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.7.2012, sp. zn. 15Er/723/2004 (č. k. Krajského súdu v Nitre 5CoE/88/2012-234), bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky zo dňa zo dňa 13.3.2012, č. k. 15Er/723/2004-200, bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. Sťažovateľ k sťažnosti z 3. októbra 2016 pripojil splnomocnenie, v ktorom splnomocňuje samého seba ako advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

9. Ústavný súd vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry konštatuje, že sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde (ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva, že by sťažovateľ, ktorý je sám advokátom, nemusel byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený iným advokátom, teda že by nemal povinnosť pripojiť k návrhu na začatie konania splnomocnenie na svoje zastupovanie iným advokátom. Uvedený názor je v súlade so stabilnou rozhodovacou praxou ústavného súdu, podľa ktorej „sa povinnosť právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vzťahuje aj na advokátov“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 311/05 z 9. novembra 2005 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2005 pod č. 107/2005). Zároveň však ústavný súd pripomína, že už zo samotného obsahu inštitútu splnomocnenia vyplýva, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje (III. ÚS 311/05). Zmluva o splnomocnení je dvojstranný právny úkon, pričom z povahy veci vyplýva, že splnomocniteľ a splnomocnený nemôže vystupovať na oboch stranách tohto právneho vzťahu (I. ÚS 182/05). Na základe uvedeného splnomocnenie predložené sťažovateľom,

ktorým splnomocnil sám seba ako advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, nie je v súlade s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ho nie je možné akceptovať. K podobným záverom ústavný súd dospel aj vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach – sp. zn. I. ÚS 182/05, III. ÚS 311/05, I. ÚS 489/2013, I. ÚS 154/2014, I. ÚS 217/2014, II. ÚS 738/2015, III. ÚS 320/2017.

10. Ústavný súd na záver pripomína, že podľa ustálenej judikatúry vo vzťahu k osobe práva znalejš (advokátovi) zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (I. ÚS 154/2014, III. ÚS 392/2015, III. ÚS 230/2016).

11. Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti bol dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2017